

Nemrégiben [írtunk](#) [Nagy Fanny](#) [Kansasban eltöltött élményeiről](#). A történet nem lenne egész Madeline McMillen nélkül, akit a Rotaryn keresztül ismert meg Fanny, és aki körülbelül másfél hónapja tartózkodik Udvarhelyen. Ha valahol egy szőke lányt láttunk, aki éppen a pincéreknek magyarázta magyarul, hogy „kerek egy kávé tej”, vagy kürtöskaláccsal és fényképezőgéppel járta Udvarhely utcáit, minden bizonnyal ő lehetett.

Kapva kaptunk az alkalmon és elindítottuk a „medlinprojektet”, amely arról szólt, hogy megpróbáltuk az amerikai lányt magyarul tanítani, de sajnos időhiány miatt kudarcba fulladt a terv, és mindössze az ábécét sikerült neki átadni röpke két óra alatt. Ennek ellenére, továbbra sem mondott le arról, hogy megtanul magyarul a 22. születésnapját itt betöltő kansasi lány. Vele beszélgettünk Erdélyről, a székelyekről, az Egyesült Államokról.

Mivel foglalkozol az Egyesült Államokban?

A Kansas State egyetemre járok Manhattanban, ami egy rendkívül szép kisváros Kansas államban. Spanyolul tanulok antropológiát, mármint modern nyelven, így hívják ott. Van egy gyönyörű családom kint. Rengeteget dolgoztam, jógaoktató voltam és marketing gyakornok egy éttermekkel és bárokkal tele negyedben. Ezeket kifizették, viszont önkéntes munkákat is vállaltam.

Főszervezője voltam egy biciklis hónapnak a szülővárosomban, emellett az egyetemen két éven keresztül voltam a Rotaract Club elnöke, ami egy kicsit fiatalabb verziója a Rotarynak. Hogy őszinte legyek, kicsináltam magam a sok munkával, ezért is döntöttem úgy, hogy passzolom ezt a félét.

Hallottál már Erdélyről, mielőtt idejöttél volna?

Természetesen. Ami a legjobban idegesített mielőtt idejöttem, hogy mindenki a vámpírokkal jött elő. Én azért tudtam néhány dolgot Erdélyről, leginkább azt, hogy csodálatos tájak vannak itt, kevésbé tudtam a kulturális vonatkozásokról.

Azt is elmondhatom neked, nem tudtam, hogy Erdélyt székelyek lakják és, hogy egyáltalán magyar kisebbség van Romániában, ameddig Fanny nem mesélt róla, amikor Kansasban volt. Az alapján, amit eddig tudtam a területekről és a határokról, ugyan ez elég könnyelmű feltételezés volt részemről, de az volt nyilvánvaló, ha Romániában élsz, akkor román vagy.

Mikor és miért határoztad el, hogy idejössz?

Most szívesen mondanék egy romantikus sztorit erre, de nem tudok. Nem emlékszem, hogy pontosan mikor határoztam el, körülbelül két hónapja. Spanyolországban voltam egy ideje, és ki kellett jönnöm a schengeni övezetből. Mivel nem egy tagállam állampolgára vagyok, csak 90 napot tölthetek el ott jogszerűen, 180-at olyan helyen, ami nem tagja az övezetnek.

Mindig is olyan helyre mentem, ami ugyan a komfortzónámba esett, gyökeresen eltért attól, ahol eddig jártam. Spanyolország adta magát, mert beszélek spanyolul. Fannyt megismertem Kansasban, és úgy gondoltam, Románia más lesz az eddigi állomásaimhoz képest, ezért döntöttem mellette. Felhívtam a Kansasi Rotaryt, ők kiségtettek, és beszéltek Fanny szüleivel, ezek olyan háttérben lezajlott dolgok, amelyekről nem sokat tudok. Amit tudok, hogy Fanny családja tárt karokkal fogadott, adtak nekem egy szobát a Gondúzóban.

Mit dolgozol itt? Szereted, amit csinálsz?

Különböző alkalmi munkákat végeztem a szállodában, amelyek nagyjához az angol nyelvtudásomra volt szükség, Amerika és Székelyföld turizmusával kapcsolatban. Promováltuk egyiket a másiknak. A Cambridge Schoolban is dolgozom, amit nagyon szeretek. Ugyan néha ijesztő és nehéz belépni egy kisgyerekkel zsúfolt terembe, akik közül csak néhányan beszélnek valamennyire angolul, de próbálok elboldogulni velük, és ez nekem is egy szórakoztató kihívás.

Mit gondolsz mennyire nehéz a magyar nyelv és mi tűnik belőle a legnehezebbnek?

Nagyon nehéz. Leginkább az igeragozás tűnik annak. Amit nagyon szeretek, hogy a nyelv nem csak azt határozza meg, hogyan kommunikálnak az emberek, hanem azt is, hogyan gondolkoznak az egész világról, hogyan érzékelnek dolgokat maguk körül.

Én nem hiszek a vámpírokban, de az emberek hisznek. Én nem hiszek a vámpírokban, de az emberek hisznek. Én nem hiszek a vámpírokban, de az emberek hisznek.